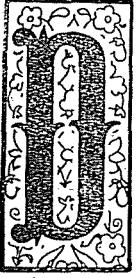

Gufrân Dede

in ve mâneviyâtı asırlardır omuzlarında taşıyan «Pir-i Celil» Ramazan Dede'ye kavuşuyoruz. Bu güzel ve mânevi ay'ı hürmetle selâmlarız. Otuz gün için câvidânî ve uhrevî bir hayat yaşıyacağız. Bu otuz günün mânevi zevkini hiç bir gün hattâ senenin mütebâki üç yüz otuz beş günü tazmîn edemez. Dinin kudsi zevkini tadanlar arzularına set çekerek bütün heves ve isteklerini ezmîş oldukları halde beşeriyet seviyyesinin üstüne uzanacaklar, simâlar yağlı ve kırmızı renge bedel zaif ve tatlı solgun bir simâ-i âhiret olacaktır.

Zâhid ve âbidlerin enin ve niyâzlarını taşımış ve vahdâniyyet huzûruna arz'a tavassut eden bu mübârek ay istek ve dileklerle mücadele devresidir. Hâyatî cidâl bir müddet durarak herkes kendi emeliyle başbaşa Allah huzûrunda sessiz ve dilsiz kalacaktır. Vicdâniyle Hakk'a hesap verecek susmuş gönüllerin niyâzı, Bârigâh'da akisler husule getirecektir. Çünkü dudaklar ve gönüllerden peymâne ve terâneler, duâ ve niyâzlara hürmetle mevkillerini terk edeceklerdir. İlahî sadâları sütunlarıyla kalblere nakleden minâreler her vakıttan ziyâde münevver vücudları gibi göz ve gönüllerimizi de tenvir edecektir.

Ramazan, şetâreli bir niyâz ay'ıdır. Oruçlu ağzılar, her zamandan ziyâde rahat, vicdanlar şâtir ve emindir. Ramazan çok semih ve cömerddir. Sâir zamanlarda bulunmayan şeyler Ramazanda pek mebzuldür; bu şüphesiz «Gufrân Dede» nin getirdiği berekettir. Câmiler ve mescidler, vicdân ve imânları müsterih ederken, dükkânlar da mideleri ve iştihâları tebşir eder. Gufrân Dede'nin en büyük ve en parlak tecellisi mescidlere mev'uddur. Rikkat ve huzû'un tevliid ettiği tatlı halecan, kalbleri, mescidlerde dolaşır. Minâreler sanki şehirlerin nûr murâkıblarıdır. İmsâkten sonra bile minâreler zekî nazarlarını şehirlere ve kasabalar üstünde dolaştırırlar ve zekî birer göz gibi son yanan kandillerini kırparlar.

Ramazanda kuşlardan evvel nağme ve terennümleriyle uyanan ve sesleriyle ehl-i tevhîd'in sâmiyasını sevindiren bir tek münâdi vardır: **Minâreler.. Ramazanda** herkeste millî bir şetâret de mevcuttur. Herkes, hattâ çocuklar bile Gufrân Dede'nin meserretini ilâve ederler; sevinçleri bir kat daha mes'ud olur.

Bu meserret ve sevinçler ikindiden iftara, terâvihden sahura kadar sokaklarda taşar; sonra bir müddet minârenin Tevhîd nidâsına kadar susar.

Ben her Ramazan Dede'nin hulûlünde büyük ecdâdımız Korkud Ata'yı hatırlar ve rahmetle anırım. Türklere ilk tevhîdi getiren bu büyük Türk, Hazret-i Siddîk'a kanaatlerini ancak bu dinde bulduğunu söylemiştir. Türklerin İslâmiyet'ten evvel de bir nevi oruçları vardı: her Türk 39 gün Hakan'ın emriyle oruç tutmağa mecbur idi. Bu, Oğuz inancından mevrûs idi. İslâmiyette Hakk'ın emri bir ay için tecellî etti ve bu emri Türkler şerefle kabullendiler. Hâlâ Türk çocukları Oruç Dede'yi her hanede şu suretle alkışlarlar:

«Saya saya sayadan
Sular akar kayadan
Kayacı derler bize
Özendik geldik size.»

Evet, buz gibi sular akan kayalardan târih ve kılıcımızı yıkayarak Kaya Alp, Kara Han ve Oğuz nesillerinden geldik ve bu dine girerek dünyaya şerefler bahsettik.

Bu yıl, Ramazanı yine inşaallah mes'ud bulacağız. Gönüllerimiz kendisine karşı pek zengin ve ihtiramkârdır.

Uhrevî bir neğ'e ile mütebessim geşreler şüphesiz Gufrân Dede'nin ve (Cenâb-ı Gaffâr) ın iltifatına mazhurdur. Günah ve ayıplar bu ayda örtülü kalır, nihayet erir gider. Oruçla, sıhhatimizden tasarruf ederiz. Gündüzleri mideler istirahat hâline çekilmiştir. İstirahatle mide kuvvet buldukça âfiyetimiz kazanır. Otuz gece bâkir ve câzib edâsiyle minâreler şerefelelerindeki nûranî bilezikleriyle bizleri tes'id ederler. Biz de gönüllerimizle onları tesbih ettiğimiz gibi!

İbnurrahmi Ali
TAYYAR